

měti zabavených budou považovány za předměty potřeby a podléhající soudnímu řízení trestnímu a které tomuto trestnímu řízení nepodléhají.

Čís. 467.

Obžalovaný nemá důvodu ku zmateční stížnosti, zakládá-li čin jím spáchaný dle názoru zrušovacího soudu vlastně trestný čin těžším trestem stíhaný, než-li pro který stěžovatel byl odsouzen.

(Rozh. ze dne 2. června 1921, Kr I. 460/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. března 1921, pokud jím stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem podvodu podle §ů 197 a 200 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnosti dlužno přisvědčiti v tom, že, pokud jde o skutečnosti týkající se Jana N—a, vzchází opravdu pochybnosti o tom, zakládá-li jednání obžalované, jak je v rozsudku zjištěno, zločin podvodu. Než výtky v ohledu tomto uplatňované netřeba podrobovati rozboru, poněvadž zjištění rozsudku opodstatňují plně skutkovou povahu zločinu zpronevěry ve smyslu § 183 tr. zák. Uvěřiv tvrzení obžalované, že je manželkou kočího velkostatkáře v L. a že půjde do této obce, předal jí poškozený Jan N. dva páry botek v ceně 560 K k odevzdání pro jistého A. v obci L. Tím přenesl faktickou disposiční moc nad botkami těmi na obžalovanou v důvěře, že ona bude mcc tu vykonávati tak a potud, jak on předpokládal; svěřil jí tudíž věci ty ve smyslu zákona. Obžalovaná zneužila však důvěry té, nenaložila věcmi dle daného příkazu, nýbrž přivlastnila si je, disponovavši jimi jako vlastním majetkem. Toto vědomé protiprávné jednání naplňuje všechny znaky skutkové povahy zločinu zpronevěry ve smyslu § 183 tr. zák., když šlo o věci, mající cenu přes 200 K. Poněvadž pak tento trestný čin, kvalifikován jako zločin zpronevěry, podléhal by dle zákona (§ 184 tr. zák. prvá sazba) přísnějšímu trestu, totiž těžkému žaláři od 6 měsíců do 1 roku, nežli zločin podvodu (§ 202 tr. zák.), který je ohrožen jen jednoduchým žalářem v témže trvání, nemá obžalovaná oprávněného důvodu ke stížnosti, když čin její byl posuzován podle mírnějšího zákonného ustanovení. Že by nešlo vůbec o trestný čin, jak stížnost za to má, je vzhledem k tomu, co řečeno, mylné.

Čís. 468.

Soukromému obžalobci, který vede sám svou věc, nepřisluší, byť i byl právním zástupcem z povolání, náhrada větších útrat, než které byl vynaložil, a to ani za platnosti min. nařízení ze dne 30. března 1921, čís. 142 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. června 1921, Kr I 504/21.)